

РЕШЕНИЕ

№ 7355

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8530** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от началник сектор при ОПП-СДВР, с адрес: [населено място], ул. А. I, № 5, чрез пълномощник - гл. юрк. С. М. срещу решение № 3084 от 30.06.2024 г. постановено по НАХД № 3007/2024 г., по описа на СРС, НО, 96 състав, с което е отменено наказателно постановление № 23-4332-033938/05.02.2024 г., издадено от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което на С. А. С. са наложени административни наказания „глоба” в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено административно нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Касаторът сочи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че неправилно въззивният съд е приел, че от събраните по делото доказателства не се установявал факта на извършване на административното нарушение. Напротив същото било безспорно извършено от сочения нарушител, квалифицирано било правилно, не били допуснати съществени процесуални нарушения, както и,

наложеното наказание съответствало на вида и тежестта на нарушението. Подробни доводи в посочената връзка са развити в касационната жалба. С оглед на горното отправеното до съда искане е за отмяна на постановеното решение и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован не се представлява. Депозирана е по делото молба, която поддържа жалбата и моли решението на въззивния съд като неправилно да бъде отменено. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на касатора адвокатско възнаграждение.

Ответникът, редовно призован, се представлява от адв. Г. която оспорва жалбата и счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно, поради което моли същото да бъде потвърдено. Не претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С обжалваното решение предмет на касационната проверка, Софийски районен съд, НО, 96 състав е отменил наказателно постановление № 23-4332-033938/05.02.2024 г., издадено от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което на С. А. С. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено административно нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Възприетата от СРС фактическа обстановка се споделя от настоящата инстанция, която намира за ненужно да я преповтаря.

От правна стана въззивният съд е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушението не е безспорно доказано от обективна и субективна страна. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е неправилно ангажирана, поради което е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

Изводите на първоинстанционния съд за липса на доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство се споделят и от настоящия състав на касационната инстанция.

Посочената като нарушена в АУАН и НП разпоредба на чл.104б, т. 2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Фактическият състав на нарушението изисква преднамерено извършване на маневра, която не е свързана с предназначението на пътя и нормалното движение на автомобили по него.

От кредитираните по делото свидетелски показания, както и от събраните писмени доказателства, правилно и законосъобразно СРС е приел, че безспорно е установено, че С. А. С. на 07.11.2023 г., около 10.30 часа, в [населено място], на [улица], е управлявал лек автомобил „Ф.“ и поради неумело боравене с уредите за управление на автомобила е форсирал двигателя на последния, при което е превъртял предните му задвижващи колела в момент, в който е преминавал през изпъкнала изкуствена неравност на пътното платно по смисъла на § 6, т. 58 от ДР на ЗДвП. Това си действие било извършено несъзнателно, еднократно, поради недостатъчната умелост на водача и в следствие на поради преминаване през изпъкнало изкуствено препятствие на пътното платно. Обосновано е прието, че това поведение на водача не може да бъде отъждествено с визираните в нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП предпоставки за целенасочено използване на пътя за друга цел, вкл. демонстративно шофиране или т.нар. „дрифт“, в несъответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари

С оглед на гореизложеното се налага извод, че не е доказано извършеното от касатора нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира касационната жалба за неоснователна, поради което обжалваното, следва да бъде оставено в сила.

По разноските в производството:

При този изход на делото право на разноси притежава ответната страна, но предвид липсата на такова искане, на последния не следва да се присъждат разноси.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3084 от 30.06.2024 г. постановено по НАХД № 3007/2024 г., по описа на СРС, НО, 96 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.